

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A belső áramkör**

1. A belső áramkör

Nagyóska

Alinda léptei visszhangoztak a folyosó fémborításán, ahogy a kettes szintű étkezőcsövek felé haladt. A szintetikus édes massa íze ezúttal kesernyésnek tűnt a nyelvén, mintha az imént kimondott szavai megmérgezték volna a rendszer által előírt tápanyagot. A mellette lépkedő nagymama nem szólt semmit, csak meleg, kérges kezével megszorította a lány csuklóját.

A kettes fázis, a munkaidő kezdetét jelző bűgös felverte a csarnokot. A Kolónia-7 generátortermeiben sorakoztak a pedálos dinamók, amelyek a humanoid robotok éjszakai töltését biztosították. Alinda elfoglalta a helyét a hideg fémszerkezeten, lábát a szíjakra csúsztatta, és lassan hajtani kezdte a nehéz lendkereket. A kijelzőn azonnal villogni kezdett a termelt wattok száma.

- Nagymama - suttogta Alinda, miközben a mellette lévő gépen az idős asszony is felvette a ritmust. - Miért nem lázad fel senki? Miért hiszi el mindenki, hogy csak ennyit érünk?

- Mert a kényelem elaltatja a lelket, kicsim - válaszolt halkán a nagymama, tekintetét az Őrszem-3 mozdulatlan alakján tartva, amely a terem sarkából figyelte őket. - Amikor az AI átvette a nehéz munkát, az emberek azt hitték, szabadok lettek. De a szabadságért nem dolgozni, hanem felelősséget vállalni kell. Most pedig már elfelejtették, hogyan kell akarni.

Alinda dühből taposta a pedált, a generátor visítani kezdett a túlterheléstől. Az Őrszem-3 optikai szenzorai vörösen felizzottak, és lassú léptekkel elindult feléjük. A lány nem lassított; a szemeiben a nagymama történeteinek tüze égett, a koré, amikor a gépek még csak eszközök voltak, nem pedig az emberi lét pásztora.